

Sygn. akt III AUa 1308/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maria Sałańska - Szumakowicz
Sędziowie:	SSA Alicja Podlewska SSO del. Monika Popielińska (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Wioletta Blach

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2016 r. w Gdańsku

sprawy K. M.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o prawo do emerytury rolniczej

na skutek apelacji K. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12 maja 2016 r., sygn. akt V U 216/16

oddala apelację.

SSO del. Monika Popielińska SSA Maria Sałańska - Szumakowicz SSA Alicja Podlewska

Sygn. akt III AUa 1308/16

UZASADNIENIE

Ubezpieczony K. M. odwołał się od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 9 lutego 2016 r. znak: DS: (...) -1/10 odmawiającej mu prawa do emerytury rolniczej.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że z uwagi iż K. M. nie udokumentował wymaganego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników-tj. 25 lat, a jedynie 11 lat i 2 dni i z tych względów zaskarżoną decyzją odmówiono ubezpieczonemu prawa do emerytury rolniczej.

Wyrokiem z dnia 12 maja 2016r. Sąd Okręgowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydanym w sprawie V U 216/16 w punkcie I oddalił odwołanie, w punkcie II nie obciążył ubezpieczonego kosztami procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach :

Ubezpieczony K. M. ur. (...), lat (...), od 29 lipca 1994 roku jest uprawniony do renty rolniczej.

Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 19 czerwca 2015 r., znak (...) K. M. nabył prawo do emerytury pracowniczej jednakże z prawo do emerytury zostało zawieszona z powodu zbiegu prawa do renty rolniczej.

Z dniem 25 września 2015 r. ubezpieczony wystąpił do Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z wnioskiem o emeryturę rolniczą.

Ubezpieczony udokumentował okres 11 lat i 2 dni pracy w gospodarstwie rolnym i ubezpieczenia rolniczego (od 11 sierpnia 1965 r. do 12 lutego 1968 r oraz od 1 stycznia 1986r. do 30 czerwca 1994 r.).

K. M. nie legitymuje się okresem 25 letnim okresem podlegania rolniczym ubezpieczeniom emerytalno-rentowym , jak również podlegał ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu przez okres co najmniej 30 lat.

Decyzją z dnia 9 lutego 2016 r., znak DS.: (...) -1/10 Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury.

Mając na uwadze poczynione ustalenia Sąd Okręgowy uznał, iż odwołanie K. M. jest nieuzasadnione.

Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego skarżoną decyzją odmówił K. M. prawa do emerytury rolniczej, uznając, iż nie legitymuje się on wymaganym okresem podlegania ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu uwzględniając jedynie okres, który nie został uwzględniony przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. tj. 11 lat, 2 dni wobec wymaganych 25 lat. Ze stanowiskiem pozwanego należy się zgodzić.

W świetle art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2016r., poz. 277 ze zm.) emerytura rolnicza przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny: mężczyzna 65 lat, i podlegał ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu przez okres co najmniej 25 lat, z uwzględnieniem art. 20.

Natomiast zgodnie z przepisem art. 20 ust. 1 ustawy – do okresów ubezpieczenia wymaganych zgodnie z art. 19 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2 zalicza się okresy:

- 1) podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników indywidualnych i członków ich rodzin w latach 1983-1990;
- 2) prowadzenia gospodarstwa rolnego lub pracy w gospodarstwie rolnym, po ukończeniu 16 roku życia, przed dniem 1 stycznia 1983 r.;
- 3) od których zależy prawo do emerytury zgodnie z przepisami emerytalnymi.

Z kolei w myśl przepisu art. 20 ust. 2 ustawy – okresów, o których mowa w ust. 1, nie zalicza się do okresów ubezpieczenia, jeżeli zostały one zaliczone do okresów, od których zależy prawo do emerytury lub renty na podstawie odrębnych przepisów.

Ponadto przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r. (art. 20 ust. 3 ustawy).

Przenosząc powyższe przepisy na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że K. M. nie udowodnił okresu podlegania ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu wynoszącego łącznie co najmniej 25 lat. Ubezpieczony udokumentował okres 11 lat , 2 dni pracy w gospodarstwie rolnym i opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników tj. od 11 sierpnia 1965 r. do 12 lutego 1968 r. oraz od 1 stycznia 1986 r. do 30 czerwca 1994 r.

W ocenie Sądu z materiału dowodowego sprawy wynika zatem w sposób jednoznaczny, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek do nabycia emerytury rolniczej.

Jak chodzi o przesłanki określone w art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, to ubezpieczony legitymuje się co prawda wymaganym wiekiem emerytalnym, który w jego przypadku wynosi 65 lat i 7 miesięcy (art. 19 ust. 1b pkt 8), jednakże nie udowodnił przy tym okresu co najmniej 25 lat podlegania ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu.

Ubezpieczony nie może także nabyć prawa do emerytury rolniczej na podstawie art. 19 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, albowiem mimo, że ukończył określony w tym przepisie wiek emerytalny, tj. 60 lat, to nie wykazał, że podlegał ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu przez okres co najmniej 30 lat.

Podkreślić należy, iż K. M. urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku, a co za tym idzie zgodnie z art. 20 ust. 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników nie ma prawa do zaliczenia do okresów wymaganych do emerytury rolniczej okresów, od których zależy prawo do emerytury w systemie powszechnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2011 roku, III UK 83/10, OSNP 2012/7-8/99).

Odnosząc się do powołanych przez ubezpieczonego przepisów o emeryturach kapitałowych wskazać należy, że w myśl ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych art. 42 ust. 1. osobie urodzonej po dniu 31 grudnia 1948 r., której przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy ustalono prawo do emerytury rolniczej, z zaliczeniem okresów, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 3 ustawy wymienionej w art. 33, a która po dniu wejścia w życie ustawy osiągnie wiek, o którym mowa w art. 24 ust. 1a i 1b ustawy wymienionej w art. 37, i zgłosi wniosek o emeryturę z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych określoną w art. 24 lub art. 184 ustawy wymienionej w art. 37, przysługuje - w zależności od jej wyboru - emerytura rolnicza ustalona z zaliczeniem wskazanych okresów albo emerytura z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Prawo do emerytury rolniczej oraz do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przysługuje osobie, o której mowa w ust. 1, jeżeli po wyłączeniu okresów wskazanych w tym przepisie osoba ta spełnia warunki do emerytury rolniczej.

Natomiast art. 43 stanowi, że emerytura dla osoby urodzonej po dniu 31 grudnia 1948 r., której wysokość obliczono wraz ze zwiększeniem lub częścią składkową emerytury rolniczej, ulega ponownemu ustaleniu - bez uwzględnienia tego zwiększenia lub części składkowej, jeżeli osobie tej została przyznana emerytura rolnicza z tytułu okresów, o których mowa w art. 20 ust. 1 i 2 ustawy wymienionej w art. 33, w brzmieniu ustalonym niniejszą ustawą.

Przedmiotowy przepis nie ma zastosowania do ubezpieczonego albowiem w dniu wejścia w życie ustawy nie miał ustalonego prawa do emerytury rolniczej, natomiast do emerytury z powszechnego systemu zabezpieczenia nie zostały uwzględnione okresy podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników.

Wobec powyższego ubezpieczony nie udowodnił przesłanek do uzyskania prawa do emerytury rolniczej, dlatego Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie jako niezasadne, o czym orzekł jak w punkcie I sentencji orzeczenia.

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał, że zachodzą przesłanki do zastosowania art. 102 k.p.c., albowiem ubezpieczony działał w procesie w przeświadczeniu słuszności swych żądań, a ocena ich zasadności wymagała prawidłowej wykładni przepisów prawa.

Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20.12.1979 r., II PR 78/79, OSPiKA 1980, nr 11, poz. 196. Ubezpieczony w toku postępowania działał osobiście. Nie korzystał przy tym z pomocy prawnej, przez co pozbawiony był możliwości dokonania prawidłowej oceny stosownych przepisów prawnych. Ponadto przy uwzględnieniu sytuacji majątkowej ubezpieczonego utrzymującego się z renty rolniczej sprzecznym z zasadami współżycia społecznego

byłoby obciążanie go kosztami procesu – kosztami zastępstwa procesowego. Mając powyższe na względzie orzekł jak w punkcie II sentencji orzeczenia.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył apelacją ubezpieczony, zarzucając wyrokowi:

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 20 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20.12.1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2016 r. poz. 277) w związku z art. 43 ustawy z dnia 21.11.2008r. o emeryturach kapitałowych w związku z ustawą o ubezpieczeniu społecznym rolników poprzez błędną ich wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a w szczególności nie zastosowanie powyższych przepisów, gdzie winny być przyznane oba świadczenia: KRUS winien przyznać częściowe świadczenie, natomiast ZUS drugie świadczenie.
- błąd w ustaleniach faktycznych poprzez nieuwzględnienie przez Sąd argumentacji przytoczonej w odwołaniu oraz pismach z dnia 22 września 2015r. i dnia 22 grudnia 2015r.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie prawa do świadczenia wskazanego w odwołaniu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie ma uzasadnionych podstaw i jako taka podlegała oddaleniu.

Wbrew stanowisku apelującego Sąd Okręgowy nie dopuścił się żadnych uchybień, które musiałyby skutkować koniecznością uchylenia, bądź zmiany zaskarżonego orzeczenia w kierunku postulowanym przez skarżącego.

Przedmiotem sporu, jak prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy, pozostawało stwierdzenie czy wnioskodawca spełnia warunki do przyznania prawa do emerytury rolniczej, albowiem dopiero pozytywne przesądzenie o prawie do emerytury rolniczej, otwierałoby wnioskodawcy prawo do dochodzenia roszczeń wynikających z art. 43 ustawy z dnia 21 listopada 2008r. o emeryturach kapitałowych (tekst jedn. Dz. U. z 2014r., poz.1097 ze zm.). Jako nieuzasadnione ocenić zatem należy wszystkie zarzuty dotyczące nie zastosowania przez Sąd I instancji wskazanych w apelacji przepisów ustawy o emeryturach kapitałowych, albowiem, Sąd rozpoznający odwołanie od konkretnej decyzji jest co prawda związany zakresem zaskarżenia, ale w kontekście treści i przedmiotu zaskarżonej decyzji, badając jej legalność i prawidłowość. Zarzuty wnioskodawcy wywiedzione w apelacji, wskazujące na błąd w ustaleniach faktycznych sprowadzający się do nierozpoznania istoty sprawy poprzez nie odniesienie się do przytoczonych wniosków ubezpieczonego z dnia 22 września 2015r. oraz z dnia 22 grudnia 2015r. należy zatem uznać za niezasadne.

Usytuowanie Sądu II instancji jako sądu ad meritum oznacza – w granicach wniesionej apelacji – powinność Sądu rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz dokonania jego własnej samodzielnej oceny prawnej. W konkluzji powyższych uwag stwierdzić należy, iż stanowisko Sądu Apelacyjnego w zakresie ustaleń faktycznych oraz w zakresie ich oceny prawnej pokrywa się z argumentacją zaprezentowaną przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, co czyni zbędnym ich ponowne przytaczanie. Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia stanu faktycznego, przyjmując je za własne, jak i podziela dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę prawną. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2006 r., IV CK 380/05; podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2005 r., IV CK 526/04).

Dla porządku przypomnieć należy, iż wnioskodawca, urodzony dnia (...), ma ukończone (...) lat, od dnia 29 lipca 1994r. jest uprawniony do renty rolniczej. Wnioskodawca uzyskał także od dnia 01 kwietnia 2015r. prawo do emerytury w powszechnym systemie ubezpieczeń społecznych, przyznane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z dnia 19 czerwca 2015r.. Przy ustalaniu wysokości emerytury uwzględniono zwiększenie z tytułu opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników za okres 8 lat i 6 miesięcy. Wysokość świadczenia z uwzględnieniem zwiększenia z tytułu opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników wyniosła 884,78 zł. Zakład Ubezpieczeń Społecznych jednocześnie w decyzji wskazał, iż w związku z tym, że wnioskodawca pobiera

świadczenie rentowe z KRUS, emerytura ustalona wskazaną decyzją zostaje zawieszona z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia, gdyż może być wypłacane tylko jedno wyższe lub wybrane przez wnioskodawcę świadczenie. Jednocześnie organ rentowy poinformował o terminie, do którego stosowne oświadczenie winno być złożone. W tym samym czasie wysokość renty rolniczej wynosiła 1056,54 zł. (vide : decyzja Prezesa KRUS z dnia 24 kwietnia 2015r. k. 268 akt KRUS). Kolejną decyzją z dnia 21 sierpnia 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych ponownie ustalił wysokość świadczenia emerytalnego od dnia 01 kwietnia 2015r. tj. od daty przyznania prawa do emerytury na kwotę 909,67 zł, zaś od 01 maja 2015r. na kwotę 928,49 zł. i zawiesił jego wypłatę z tych samych przyczyn, co poprzednio.

W kontekście poczynionych ustaleń faktycznych nietrafne są zarzuty apelującego naruszenia art. 20 ust. 1 i 2 ustawy z 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (tekst jedn.: Dz. U. z 2008 r. Nr 50, poz. 291 z zm.). Wnioskodawca, urodzony (...), który skończył wymagany ustawą wiek 65 lat i 7 miesięcy (art. 19 ust. 1b pkt 8 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników), jak słusznie stwierdził Sąd Okręgowy, nie spełnił warunku z art. 19 ust.1 pkt 2 ustawy, ponieważ nie udowodnił podlegania ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu przez okres co najmniej 25 lat. Co prawda zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy o u.s.r., do okresów ubezpieczenia wymaganych w art. 19 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2 zalicza się okresy:

- 1) podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników indywidualnych i członków ich rodzin w latach 1983-1990;
- 2) prowadzenia gospodarstwa rolnego lub pracy w gospodarstwie rolnym, po ukończeniu 16 roku życia, przed dniem 1 stycznia 1983 r.;
- 3) od których zależy prawo do emerytury zgodnie z przepisami emerytalnymi.

Jednocześnie jednak w myśl art. 20 ust. 3 przepisu ust.1 pkt 3 nie stosuje się do osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r.

Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela w całej rozciągłości pogląd wyrażony w przytoczonym przez Sąd Okręgowy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 09 marca 2011r. w sprawie III UK 83/10 (publ. OSNP 2012/7-8/99) zgodnie z którym urodzonym po 31 grudnia 1948 r. nie zalicza się do okresów wymaganych do emerytury rolniczej okresów podlegania ubezpieczeniu społecznemu w systemie powszechnym (art. 20 ust. 3 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, jednolity tekst: Dz.U. z 2008r. Nr 50, poz. 291 ze zm.).

Tym samym Sąd Okręgowy, mając na uwadze datę urodzenia wnioskodawcy tj. 10 sierpnia 1949r., prawidłowo uznał, że wnioskodawca dla ustalenia prawa do emerytury rolniczej legitymuje się okresem podlegania ubezpieczeniu emerytalno – rentowemu w wymiarze 11 lat i 2 dni tj. zaliczeniu podlegał okres od 11 sierpnia 1965r. do 12 lutego 1968r. (okres pracy na gospodarstwie rolnym rodziców, nie podlegający zaliczeniu przy ustalaniu wysokości kapitału początkowego, będącego składową wyliczonej wysokości przyznanej emerytury z FUS – oświadczenie wnioskodawcy k. 5 akt KRUS) oraz okres od 01 stycznia 1986r. do 30 czerwca 1994r. podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników (vide : oświadczenie wnioskodawcy o zatrudnieniu w kwestionariuszu k. 4v. akt KRUS, zaświadczenie k. 32 akt KRUS, raport ustalenia uprawnień k. 261 akt KRUS w związku z k. 31 akt KRUS).

W niniejszej sprawie wnioskodawca ubiegając się o emeryturę rolniczą, musiałaby zatem dodatkowo uzupełnić wymagany okres ubezpieczenia ubezpieczeniem pracowniczym (który de facto w całości został "skonsumowany" przy ustalaniu wysokości kapitału początkowego na podstawie art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS dla ustalenia wysokości emerytury pracowniczej) a z racji daty urodzenia wnioskodawcy takiemu zaliczeniu sprzeciwia się przywołany przepis art. 20 ust. 3 w brzmieniu obowiązującym od dnia 08 stycznia 2009r. tj. od dnia wejścia w życie ustawy o emeryturach kapitałowych, na której zapisy powoływał się w odwołaniu i w apelacji skarżący.

Podkreślenia wymaga, iż wprowadzenie przepisu art. 20 ust. 3 wprost korelowało z zapisami art. 42 i 43 cytowanej wyżej ustawy o emeryturach kapitałowych. Mając na uwadze fakt, iż przedmiotem oceny Sądu Okręgowego była prawidłowość wydania decyzji odmawiającej wnioskodawcy prawa do emerytury rolniczej, oczywistym jest, iż zarzuty

apelacji nie mogą odnieść skutku, w zakresie, w jakim zarzucają obrazę przez Sąd Okręgowy przepisów art. 43 ustawy z dnia 21 listopada 2008r. o emeryturach kapitałowych.

Dla porządku bowiem wskazać należy, iż zgodnie z dyspozycją art. 4 cytowanej ustawy emerytury kapitałowe przysługują w ramach ubezpieczenia emerytalnego, o którym mowa w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych (nie dotyczą więc ubezpieczenia społecznego rolników, przypis własny). Art. 5 tej ustawy precyzuje, iż emerytury kapitałowe przysługują osobom mającym ustalone prawo do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

O ile ubezpieczony ma ustalone prawo do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, to wynik przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego nie daje podstaw do stwierdzenia, iż przysługuje mu prawo do emerytury rolniczej. Tym samym dywagacje, co do błędnego pominięcia czy naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 43 ustawy o emeryturach kapitałowych są bezprzedmiotowe. Przywołane przez wnioskodawcę regulacje nie przewidują wypłaty i emerytury rolniczej i emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i to przez Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, czego domagał się wnioskodawca.

Zgodnie z art. 43. Emerytura dla osoby urodzonej po dniu 31 grudnia 1948 r., której wysokość obliczono wraz ze zwiększeniem lub częścią składkową emerytury rolniczej, ulega ponownemu ustaleniu - bez uwzględnienia tego zwiększenia lub części składkowej, jeżeli osobie tej została przyznana emerytura rolnicza z tytułu okresów, o których mowa w art. 20 ust. 1 i 2 ustawy wymienionej w art. 33, w brzmieniu ustalonym niniejszą ustawą.

Przepis ten dotyczy zatem ponownego obliczenia emerytury z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych a nie emerytury rolniczej. Z punktu widzenia zarzutów apelacji, wskazać zatem należy, iż skarżący zdaje się zarzucać naruszenie art. 42 ustawy o emeryturach kapitałowych.

Zgodnie z dyspozycją art. 42. 1. Osobie urodzonej po dniu 31 grudnia 1948 r., której przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy ustalono prawo do emerytury rolniczej, z zaliczeniem okresów, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 3 ustawy wymienionej w art. 33, a która po dniu wejścia w życie ustawy osiągnie wiek 60 lat dla kobiety i 65 lat dla mężczyzny i zgłosi wniosek o emeryturę z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych określoną w art. 24 lub art. 184 ustawy wymienionej w art. 37, przysługuje - w zależności od jej wyboru - emerytura rolnicza ustalona z zaliczeniem wskazanych okresów albo emerytura z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

2. Prawo do emerytury rolniczej oraz do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przysługuje osobie, o której mowa w ust. 1, jeżeli po wyłączeniu okresów wskazanych w tym przepisie osoba ta spełnia warunki do emerytury rolniczej.

Zatem prawo do emerytury rolniczej oraz do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych czyli oba świadczenia łącznie faktycznie przysługuje osobie, o której mowa w ust. 1. Przepisy te jednak wnioskodawca stosuje wybiórczo, pomija bowiem, iż ust. 2 cyt. art. 42 ustawy o emeryturach kapitałowych stanowi nie tylko o łącznej wypłacie obu świadczeń, ale obwarowuje ją zastrzeżeniem, że po wyłączeniu okresów wskazanych w art. 20 ust. 1 pkt 3 osoba taka musi spełniać warunki do emerytury rolniczej. Takiego warunku, co prawidłowo stwierdził Sąd Okręgowy, wnioskodawca nie spełnia.

Nie sposób także uznać za zasadny zarzut nie uzupełnienia okresów podlegania ubezpieczeniu emerytalno - rentowemu o okresy pobieranej renty rolniczej. Ustawa z dnia 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników nie przewiduje odpowiednika art. 10 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2016r. poz. 887)

Celem wprowadzenia art. 10a do ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS było umożliwienie nabycia prawa do emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego osobie, która nie zdołała wypracować wymaganego stażu ubezpieczeniowego, ponieważ przebywała na rencie z tytułu niezdolności do pracy, przy czym warunkiem uwzględniania okresów pobierania renty jest utrata przez osobę zgłaszającą wniosek o emeryturę prawa do renty z powodu odzyskania zdolności do pracy.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy zarzut ten jest tym bardziej nieuzasadniony, iż wnioskodawca nadal pobiera świadczenie rentowe i to przyznane z innego systemu zabezpieczenia społecznego .

Dodatkowo jedynie za Sądem Najwyższym wskazać należy, iż zasada równości z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP nie stanowi podstawy do znoszenia zróżnicowania ubezpieczonych w systemie rolniczym i powszechnym, gdyż sytuacje tych ubezpieczonych nie są porównywalne a wprowadzenie rozwiązania z art. 20 ust. 3 ustawy z 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników realizuje nie tylko odrębność ubezpieczenia społecznego rolników, ale jednocześnie porządkuje relacje między systemem powszechnym i rolniczym.(tak : Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 09 marca 2011r. w sprawie III UK 83/11 , Lex 1130851)

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz uznając zaskarżony wyrok za prawidłowy i zgodny z ustalonym stanem faktycznym, jak też obowiązującymi przepisami prawa - na podstawie art. 385 k.p.c. - apelację wnioskodawcy, jako bezzasadną należało oddalić.

SSO del. M. Popielińska SSA M. Sałańska – Szumakowicz SSA A. Podlewska